

Sygn. akt: III AUa 285/13

## WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 listopada 2013 r.

Sąd Apelacyjny w Łodzi, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSA Jacek Zajązkowski (spr.)

Sędziowie: SSA Lucyna Guderska

SSO del. Beata Michalska

Protokolant: sekr. sądowy Patrycja Stasiak

po rozpoznaniu w dniu 26 listopada 2013 r. w Łodzi

sprawy **W. J.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych I Oddziałowi w Ł.**

o prawo do zmiany wysokości emerytury,

na skutek apelacji wnioskodawcy

od wyroku Sądu Okręgowego w Łodzi

z dnia 18 grudnia 2012 r., sygn. akt: VIII U 419/10;

**1. oddala apelację;**

**2. przyznaje od Skarbu Państwa - Sądu Okręgowego w Łodzi radcy prawnemu J. P. kwotę 147,60 (sto czterdzieści siedem 60/100) złotych tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu w drugiej instancji.**

Sygn. akt III AUa 285/13

## UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 18 grudnia 2012 roku Sąd Okręgowy w Łodzi oddalił odwołanie W. J. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych I Oddziału w Ł. z dnia 4 listopada 2009 roku, która odmówiono ubezpieczonemu prawa do zmiany wysokości pobieranego świadczenia emerytalnego.

Istota sprawy sprowadzała się do ustalenia, jakie wynagrodzenie ubezpieczonego za lata 1980-1983 stanowić winno podstawę do ustalenia wskaźnika wysokości podstawy wymiaru przyznanego świadczenia.

Sąd Okręgowy ustalił, iż w dniu 30 kwietnia 2008 roku 2008 roku skarżący złożył wniosek o wyliczenie nowego wymiaru świadczenia do którego załączył świadectwo pracy z dnia 28 kwietnia 2008 roku oraz zaświadczenie Rp-7 wystawione przez Zakłady (...) Sp. z o.o. z dnia 28 kwietnia 2008 roku. Pismem z dnia 20 maja 2008 roku powyższe Zakłady poinformowały ZUS, że druk Rp-7 z dnia 28 kwietnia 2008 roku został prawidłowo wystawiony na podstawie istniejących kartotek płacowych. Jednocześnie wniesiono o anulowanie druku Rp-7 wystawionego w dniu 2 września

1994 roku, gdyż mogło ono zostać wystawione w oparciu o kartoteki płacowe innej osoby omyłkowo przypisanej do W. J..

Decyzją z dnia 24 czerwca 2008 roku organ rentowy dokonał ponownego ustalenia wysokości emerytury wnioskodawcy od dnia 1 lipca 2008 roku, do której wyliczenia przyjęto zwaloryzowaną podstawę renty, w tym wskaźnik wysokości podstawy wymiaru z lat 1980-1985 wynoszący 68,29%.

Od tej decyzji wnioskodawca złożył odwołanie, kwestionując wysokość zarobków za lata 1980-1983 z Zakładów (...). Podnosił, że otrzymał z tego zakładu dwa różniące się zaświadczenia o wynagrodzeniu, z których wcześniejsze jest prawidłowe, gdyż w późniejszym okresie zakład zlikwidował większość dokumentów płacowych.

Prawomocnym wyrokiem z dnia 23 kwietnia 2009 roku Sąd Okręgowy w Łodzi oddalił odwołanie.

W dniu 5 października 2009 roku wnioskodawca ponownie złożył wniosek o przeliczenie emerytury przy uwzględnieniu zaświadczenia Rp-7 z dnia 2 września 1994 roku. Do wniosku skarżący załączył angaże i opinię o pracy i nadto wskazał, że zaświadczenie z dnia 28 kwietnia 2008 roku zostało wystawione na podstawie niekompletnej dokumentacji kadrowo-płacowej.

Organ rentowy decyzją z dnia 4 listopada 2009 roku odmówił prawa do zmiany wysokości pobieranego świadczenia.

Sąd Okręgowy po przeprowadzeniu postępowania dowodowego i ocenie zgromadzonego materiału dowodowego ustalił, iż jedynym miarodajnym zaświadczeniem o wysokości wynagrodzenia wnioskodawcy jest zaświadczenie Rp-7 z dnia 28 kwietnia 2008 roku. Jednocześnie podniósł, że wnioskodawca nie przedstawił żadnych dowodów świadczących o otrzymaniu wynagrodzeń, które nie były ujęte w tym zaświadczeniu.

Wyrok Sądu Okręgowego został zaskarżony apelacją przez pełnomocnika wnioskodawcy, który zarzucił naruszenie przepisów postępowania w postaci art. 227 w zw. z art. 278 k.p.c. oraz w zw. z art. 217§1 k.p.c. poprzez oddalenie wniosku o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego specjalisty z zakresu księgowości na okoliczność czy Rp-7 wystawione wnioskodawcy w 2008 roku zostało sporządzone na podstawie wystarczającej dokumentacji, pomimo, że powyższe ustalenie wymaga wiadomości specjalnych; art. 233§1 k.p.c. poprzez ocenę zebranego w sprawie materiału dowodowego w sposób dowolny oraz stojący w sprzeczności z zasadami doświadczenia życiowego, polegającą na pominięciu zeznań świadka W. W., w części potwierdzającej zeznania wnioskodawcy o nie uwzględnieniu w zaświadczeniu Rp-7 z 2008 roku pełnych zarobków, a w szczególności wypłat nagród dodatkowych, poprzez stwierdzenie, iż wnioskodawca nie przedstawił żadnych dowodów świadczących o otrzymaniu wynagrodzeń, które nie zostały ujęte w Rp-7, jak również poprzez uznanie za nie wiarygodny dokument wystawiony wnioskodawcy w roku 1994 wyłącznie z uwagi na brak potwierdzenia w złożonych do akt kartotekach płacowych, podczas gdy świadkowie zeznali, iż w kartotekach tych nie zostały uwzględnione wszystkie świadczenia wnioskodawcy ze stosunku pracy; naruszenie prawa materialnego- art.15 ust.1 w zw. z brzmieniem art.15 ust.6 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z FUS przez błędna wykładnię przepisu i w konsekwencji przyjęcie, iż stan faktyczny sprawy nie daje podstaw do uznania, że wnioskodawca nie wykazał, przedstawiając Rp-7 z 1994 roku konkretnych kwot wynagrodzenia stanowiących podstawę do wymiaru składek na ubezpieczenie emerytalne i rentowe; art.114 ust. 1 powyższej ustawy poprzez błędną wykładnię przepisu i przyjęcie, iż w niniejszej sprawie nie doszło do przedłożenia nowych dowodów, które mają wpływ na wysokość świadczenia wnioskodawcy.

W konkluzji apelacji skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uwzględnienie odwołania wnioskodawcy ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu.

**Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:**

apelacja jako całkowicie niezasadna podlega oddaleniu na podstawie art. 385 k.p.c. .

Zasadniczy zarzut apelującego sprowadzał się do kwestionowania decyzji Sądu Okręgowego w przedmiocie oddalenia wniosku o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego sądowego z zakresu księgowości na okoliczność czy zaświadczenie Rp-7 wystawione dla wnioskodawcy w 2008 roku zostało sporządzone na podstawie wystarczającej dokumentacji.

Wniosek ten słusznie nie został uwzględniony. Jak wynika z akt sprawy, znajdujące się w nich karty wynagrodzeń oraz karta zasiłkowa wnioskodawcy za sporny okres dawały Sądowi możliwość ustalenia, że zaświadczenie Rp-7 z dnia 28 kwietnia 2008 roku w swojej treści odzwierciedla wysokość wynagrodzeń wnioskodawcy zawartych w kartach wynagrodzeń i karcie zasiłkowej. Nadto z zeznań świadków wynikało, że wszystkie wypłacane pracownikom świadczenia były wpisywane do kartotek płacowych, z wyjątkiem zapomóg.

Porównanie kwot z kart wynagrodzeń i zaświadczenia Rp-7 nie wymagało wiadomości specjalnych.

W sytuacji, gdy skarżący nie wykazał przed sądem, aby jakakolwiek kwota uzyskanego w spornym okresie wynagrodzenia nie została ujęta w kartach wynagrodzeń a jednocześnie nie wskazał, jaka inna dokumentacja płacowa powinna być podstawą do wystawienia zaświadczenia Rp-7 wniosek o powołanie biegłego sądowego z zakresu księgowości na okoliczność ustalenia czy Rp-7 zostało sporządzone na podstawie wystarczającej dokumentacji, zasługiwał na oddalenie, jako niezasadny.

Drugi z zarzutów apelacji dotyczący naruszenia przepisów postępowania w postaci naruszenia art. 233§1 k.p.c. przez ocenę zebranego w sprawie materiału dowodowego w sposób dowolny, polegający na pominięciu zeznań świadka W. W. i zeznań wnioskodawcy jest także całkowicie niezasadny.

Sąd Okręgowy dokonując oceny zgromadzonego materiału dowodowego wskazał przyczyny odmowy dania wiary zeznaniom świadka i zeznaniom wnioskodawcy. Ocenę tę Sąd Apelacyjny w całości aprobuje.

Skuteczne postawienie zarzutu naruszenia przez sąd przepisu art. 233 § 1 k.p.c. wymaga wykazania, że sąd uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego, to bowiem może być jedynie przeciwstawione uprawnieniu sądu do dokonywania swobodnej oceny dowodów. Nie jest natomiast wystarczające przekonanie o innej niż przyjął sąd wadze (doniosłości) poszczególnych dowodów i ich odmiennej ocenie, niż ocena sądu.

Takich okoliczności skarżący nie przytoczył, tym samym zarzut należało uznać za niezasadny.

W sytuacji, gdy wszystkie zarzuty naruszenia prawa procesowego zostały uznane za niezasadne Sąd Apelacyjny dzieląc ustalenia faktyczne Sądu Okręgowego sprowadzające się do stwierdzenia, że jedynym miarodajnym zaświadczeniem Rp-7 jest to wystawione przez pracodawcę w dniu 28 kwietnia 2008 roku, uznał, za niezasadne także zarzuty naruszenia prawa materialnego.

O kosztach nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej wnioskodawcy z urzędu Sąd orzekł na podstawie rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu ( Dz. U. Nr 163, poz. 1349 ze zm. ).

Przewodniczący: Sędziowie: